

Harry Potter en de bijna-doodervaring

Dit gaat niet over een achtste Harry Potterboek van J.K. Rowling in wording, dit gaat over de bijna-doodervaring die Harry Potter meemaakt in het zevende en laatste boek "Harry Potter en de relieken van de dood". Omdat ik het leesplezier van Harry Potter fans die dit laatste boek nog niet gelezen hebben absoluut niet wil bederven eerst dit: lees gerust verder. Ik verklap niets over de inhoud van het boek, noch over het einde. Ook de citaten zijn zodanig gekozen dat er niets verklapt wordt.

Ik was als bijna-doodervaarder en Potterfan van het eerste uur aangenaam verrast te lezen dat Harry een bde heeft. Het hoofdstuk waarin dit gebeurt heeft de toepasselijke titel "het station" gekregen. Miljoenen kinderen en volwassenen over de hele wereld lezen Harry Potter. Hoeveel van deze mensen gaan dit hoofdstuk herkennen als de beschrijving van een bde? Omgekeerd: hoeveel van deze mensen gaan in de toekomst iemand die een bde beschrijft afdoen als een fantasie uit een kinderboek? Volgens mij maakt dit hoofdstuk in een razend populair boek niet veel uit op dat vlak: het is immers nu al zo dat je mensen mag indelen in 'believers' en 'non-believers'. Hoewel 'believers' hier een slecht gekozen woord is. De ervarers zijn believers noch non-believers, zij weten ☺.

Ik ben J.K. Rowling alvast dankbaar hiervoor. Hopelijk zal dit hoofdstuk in heel veel lezertjes (en volwassen lezers) hun onderbewuste aanwezig blijven, totdat ze over een bde horen vertellen of erover lezen en er een belletje gaat rinkelen. De manier waarop Rowling over een bde schrijft in een boek dat voor kinderen bestemd is, vind ik prachtig. De Potterboeken lezen stond voor mij gelijk aan puur genieten, maar dit hoofdstuk vond ik subliem.

Zonder in detail te treden kan ik als aanleiding tot de bde schetsen dat Harry levensbedreigend geraakt wordt in een toverstokkengevecht. Enkele citaten:

"Hij lag op zijn buik en luisterde naar de stilte. Hij was volkomen alleen. Er waren geen toeschouwers. Er was niemand. Hij wist niet eens zeker of hij er zelf wel was. Nadat er een hele tijd was verstreken, of misschien wel helemaal geen tijd, beseftte hij dat hij moest bestaan, meer moest zijn dan alleen lichaamloze gedachten.

...

Voor het eerst wenste hij dat hij kleren aanhad. Hij had het nauwelijks gedacht of er verscheen een gewaad. Hij pakte het en trok het aan: het was zacht, schoon en warm. Heel merkwaardig dat het zomaar opeens verschenen was, precies op het moment dat hij ernaar verlangd had..."

Harry is dus op een plek die hij prachtig omschrijft, hij is omgeven door een heldere, lichtgevende mist. Naarmate hij kijkt, krijgen de dingen vorm. Op die plek ziet hij Perkamentus weer, zijn geliefde schoolhoofd. Perkamentus werd vermoord in het zesde boek, "Harry Potter en de Halfbloed Prins".

"Hij staarde naar het gezicht van zijn oude schoolhoofd. Het lange, zilvergrijze haar, de baard, de doordringende, felblauwe ogen achter het halfronde brilletje, de kromme neus: alles was precies zoals hij het zich herinnerde. En toch...

'Maar u bent dood,' zei Harry.

'Inderdaad,' zei Perkamentus nuchter.

'Ben... ben ik dan ook dood?'

'Ah,' zei Perkamentus en zijn glimlach werd nog breder. 'Dat is de vraag, nietwaar? Al met al, beste jongen, zou ik zeggen van niet.'"

...

"Hij heeft me met uw toverstok gedood.'

'Hij is er *niet in geslaagd* om je te doden met mijn toverstok,' verbeterde Perkamentus hem. 'Ik denk dat we het er nu wel over eens zijn dat je niet dood bent - al wil ik je pijn en verdriet absoluut niet bagatelliseren,' voegde hij eraan toe, 'ik weet dat je ernstig geleden moet hebben.'

'Maar op dit moment voel ik me prima,' zei Harry. Hij keek naar zijn schone, ongeschonden handen. 'Waar zijn we nou precies?'

'Dat wilde ik eigenlijk aan jou vragen,' zei Perkamentus en hij keek om zich heen.

'Waar denk jij dat we zijn?'

Tot Perkamentus dat vroeg, had Harry geen idee gehad, maar nu merkte hij dat hij een antwoord had.

'Het doet me denken aan het station van King's Cross,' zei hij langzaam. 'Alleen is het veel schoner, en leeg, en zie ik nergens treinen.'

'Het station van King's Cross!' Perkamentus grinnikte geamuseerd. 'Lieve hemel!'

'Waar denkt ú dan dat we zijn?' vroeg Harry een beetje verdedigend.

'Ik heb geen flauw idee, beste jongen. Dit is *jouw* feestje, zoals dat heet.'"

Voor de niet-Potterkenners: het station van King's Cross is de plek vanwaar Harry elk jaar na een zomervakantie vol ellende bij zijn dreuzelpleegouders (dreuzels zijn mensen die niet kunnen toveren), vertrok naar de tovenaarsschool Zweinstein; hij was altijd graag op Zweinstein, omringd door andere tovenaars, vrienden en vriendinnen.

Harry en Perkamentus hebben een lang en verhelderend gesprek over wat in de zeven boeken gebeurde –en niet gebeurde- en wat in de bde-optiek niet ter zake doet. Wat wel nog ter zake doet is het eind van hun gesprek. Dat gaat als volgt:

"Tussen Harry en Perkamentus viel de langste stilte tot nu toe. In de traag passerende minuten daalde het besef van wat er nu zou gaan gebeuren geleidelijk op Harry neer, als zachtjes dwarrelende sneeuw.

'Ik moet teruggaan, hè?'

'Dat is helemaal aan jou.'

'Heb ik dan een keuze?'

'Jazeker,' zei Perkamentus glimlachend. 'We zijn toch op een station, zei je? Nou, als je zou besluiten niet terug te gaan, denk ik dat je - hoe zal ik het zeggen? - op de trein zou kunnen stappen.'

'En waar zou die trein me dan naartoe brengen?'

'Verder,' zei Perkamentus alleen maar.

... (de aanleiding tot wat nu volgt mag ik niet citeren, omdat ik niks wil verklappen)

'Heb geen medelijden met de doden, Harry. Heb medelijden met de levenden, en vooral met degenen die leven zonder liefde. Door terug te keren zul je er misschien voor kunnen zorgen dat minder zielen verminkt worden en minder gezinnen verscheurd. Als je dat een waardig doel lijkt, nemen we voorlopig weer afscheid.'

Harry knikte en zuchtte. Het zou bijna net zo moeilijk zijn om hier te vertrekken, als om het Verboden Bos in te gaan (voor de niet-Potterkenners: d.i. een soort griezelbos, met reusachtige mensetende spinnen enz), want het was warm, en licht en vredig, en hij wist dat hij zou terugkeren naar pijn en de angst voor nog meer verlies.

'Ik wil nog één ding weten,' zei Harry. 'Is dit echt? Of speelt het zich alleen maar in mijn hoofd af?'

Perkamentus glimlachte stralend en zijn stem was luid en krachtig, ook al daalde de lichtgevende mist weer neer en verhulde die zijn gedaante.

'Natuurlijk speelt het zich in je hoofd af, Harry, maar waarom zou dat in 's hemelsnaam moeten betekenen dat het niet echt is?'

Mooi toch?

JL